

Lator László

NAVONA TÉR

A felszín alatt, a felszín felett
Alakok, formák, roncsok, vonalak,
Egymás fölé torlódott rétegek,
Világos rend, szeszélyes képzelet,
A föld felett, a föld alatt
Világverő, szétzüllött seregek.

Egy nagyravágyó akarat
Rajzolta ezt a hosszú négyszöget,
Fakasztott a kősziklából vizet,
Teremtett ide tengert, s rendezett
A szurkolóknak nagy hajócsatát,
S hogy megörökítse a szép napot,
Vesztet-győztest lemészároltatott.

És lett aztán sokféle késztetés,
A szép, az érdek, a becsvágy, a pénz,
Jó, ha a földi s égi összeér,
És épített az Úrnak templomot,
Kint trükkös nagyság, belül kicsi tér,
Növeli egymást templom, palota.

S más is: egy lábujj, egy izomköteg,
Nemcsak jelkép, nemcsak csoda
Tud az élőnél előbb életet.
S ha készül itt még bármi valahol
A végleges s a változó felett,
Etruszkok és görögök s latinok
Belebeszélnek majd a föld alól.

Parnasszus, 2018/4.